

S kobercem na sních!

Jak děda Zdvořáček zatočil s roztoči...

Celou noc padal sníh a bylo ho tolik, že na dvorku s lipou mohli obyvatelé činžáku okamžitě uspořádat běžecké závody, bez jakékoli dotace, natož aby od státu požadovali něco přes dvě miliardy korun. Babku Babánkovou vzbudilo monotónní škrábání hrabla na sních, kterým děda Dvořáček odklízěl to noční sněhové nadělení. Po chvilce vstala a šla postavit na kafe. Připravila si včerejší chléb, který si pravidelně lámala do půllitrového „kafáče“, aby se rozmočil a neničila si svoje třetí erární zuby, které více méně používala hlavně k rozdávání thimolínových úsměvů mezi sousedy.

Na dvorku se zvuk jezdícího hrabla, náhle změnil v pravidelné rány. „Snad se dědovi Zdvořáčkovi něco nestalo!“, proletěla babce Babánkové myšlenka hlavou a šla se podívat k otevřenému oknu do dvorka, aby zjistila důvod změny pracovního režimu souseda od naproti. Vyklonila se z okna a žasla! Dvorek se změnil v obývací pokoj. Tam, kde ještě před chvilkou byly běloskvoucí závěje sněhu, všude byly rozloženy koberce, závěsy a přehozy ze silného sukna. Mezi tím vším pobíhal děda Zdvořáček s klepačkou na koberce v jedné ruce a rýžovým smetáčkem v ruce druhé. Pravidelnými údery dostával z bytových textilií prach, který se usazoval na čerstvém sněhu, v podobě velkých různobarevných karet rozmanitých vzorů.

„Dědo co to tam proboha vyvádíte?“, vykřikla překvapeně babka a s otevřenou pusou pozorovala ten cvrkot.

„Točím s roztoči,“ mezi prací přecedil přes fajfku v ústech děda Zdvořáček, **„Když napadne čerstvý prašan, to je nejlepší vzít z domova všechny koberce a pořádně je v tom sněhu vyklepat. To okamžitě dostanou tepichy jinou barvu a co je hlavní, všichni roztoči zmrznou, protože nemají zimníky ani beranice, natož palčáky na ruce.“**Dodal s humorem děda.

„Vidíte sousede, já si to taky pamatuju. **Když jsem byla mladá, tak jsme u nás na venkově nejen čistily koberce ve sněhu, ale používaly jsme na ně také kysané zelí. To se koberec tím zelím posypal a čistým hadříkem vytíral tak dlouho, až byl celý čistý. Špinavé zelí se potom zametlo, koberec lehce vyklepal a měl jste vidět ty barvy jak ožily!**“, přidala svoje zkušenosti babka Babánková. „To víte, to se dneska v době vysavačů a šampónů na koberce už nenesí. Proto také nějaká chytrá hlava od města nechala vyřezat po okolí veškeré klepače koberců a sušáky na prádlo. Máme přece mechanizaci, co žere elektrický proud a šampony znečišťují vodu. Máme elektrické sušičky na prádlo, tak proč by to prádlo mělo sušit sluníčko. Ta všechna pokroková mechanizace elektrický prou žere a žere a....“

„Svatá pravda.“, pokýval hlavou děda Zdvořáček.

Na dvorek se opět začal snášet lehkými trpytivými vločkami další sníh a svou bílou barvou zakrýval stopy po velkém úklidu dědy Zdvořáčka...

Jiří Mika